

ЧАСОПІСЬ
для
руских родин.
Виходить щодня
кromi днів по
неділях і святах.

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зл.

БУКОВИНА

Наші рускі Індіяни.

Чи снило ся коли кому, що наші рускі селяни будуть в Бразилії сусідами дикого племені Ботокудів, а в Канаді — Індіянів? В свій час наш поет Франко в гумористичній поемі назвав наших любих Русинів Ботокудами; тим порівнянням з Ботокудами хотів дошкулить народови, щоби опамяталися. Франкови це тоді й не сказали ся, що в яких десять літ по написанню сеї поеми наші рускі Ботокуди будуть сусідами бразилійських правдивих Ботокудів. Нині се вже не фантастична видумка, а факт! Наші Ботокуди з бразилійськими вже мали її битву, як се торік описували часописи, і кількох наших Ботокудів навіть згинуло.

В Канаді наші селяни зійшлися з червонопікірими Індіянами. Також стали сусідами Нам, що за молоду начиталися всіляких індіянських історій, ще і по нинішній день здається, що ті Індіяни зовсім дики, нападають і рабують людей, обтинають „скальпи“, живуть по лісах, стріляють з луків та їздять страшно скоро кіньми по степах. Тимчасом від інтелігентних людей, що поїхали з нашими селянами до Канади, довідуємося сь тепер дивні речі, які знов нам і не снилися; ті інтелігентні наші люди пишуть, що наші рускі селяни десь раз більше дики, як канадські Індіяни.

Коли-ж так, то пора перестати бавити молодіжі історіями з життя американських

Індіянів, а треба для старих і молодих писати оповідання з життя наших руских білошкірих Індіянів. Тут не треба нічого вдумувати, треба лише послухати, що оповідають розумні люди про життя наших Індіянів в Канаді. Коли з тих історій наші великі і премудрі опікуни народу нічого не навчать ся, то видко, що їм нараді і недуже в голові.

*

Вчера дістав я лист від свого приятеля в Канаді. Він що йно вернув з руских кольоній, і то як раз з таких, де живуть наші Буковинці. І вражінсь звідтам виніс таке, що пише мені такі страсні слова: „Ми всі на купу, геть всі партії і осібні патріоти, що понад партіями, не варти зі своєю роботою торби січки. Чоловіче! Та ми в Австрії політикуємо безнастанно, пишемо гарну літературу, ніби-то опікуємося селянами, а они по нинішній день гірші Індіянів. Десять % гірші від Індіянів. На се я даю тобі чесне слово, бо бачу тут одного і другого, тож порівнати можу легко. Представ собі, братчику! Ватага 110 наших родин звалила ся до Yorkton тай далі по місті збирати цигари, окруїни хліба, кусні мяса по съмітю, як собаки галицькі, бо американський пес не буде збирати, він чекає свого lunch. Мало того; пустили ся наші мужики по стайннях і відрізували там ремені; одному за ту штуку обголили пів голови і пів вуса. Се голі факти тобі оповідаю. Завели ватагу на фарми, а ватага пустила ся рабувати по подвірях старих фармерів і, що попало в

руки, то забирала. Жебранина на порядку дневнім, а до роботи не хочуть іти. Роспушка бере ся! Земля прекрасна, а є аж 113 мортів на кожного! Шкода твої землі, а тут хоч гинь, а з нашими людьми ні в кут ні в двері! Лице лупає ся з сорому за них.“ —

І дальше пише мені мій приятель річи такі, що їх друкувати годі. І то все відноситься до наших буковинських та галицьких білошкірих Індіян, вихованых „патріотичним“ духовенством і ріжними іншими великими патріотами, взагалі всіми тими, що страх опікують ся народом, хоч з тій опіки нічого не видко.

*

Коли я походжав собі по буковинських та галицьких селах, а особливо в неділю приглядав ся, як повирані дівчата та парітки на весілі або танці, то мимоволі той стрій голови дівчат і паріків нагадував мені знаний з образків стрій Індіянів. Як хоче, то може тими прибраними по індіянськими головами одушевляти ся і подивляти їх красу (ми вже нераз чорт знає чим у мужика одушевляємо ся!) — але чоловікови, що дивить ся на них не спеціально кіцманськими або сторожинецькими очима, мусять они видати ся щонайменше такими, що їх оплатило би повезти на показ Німцям до Відня. Як привозять їм на показ Ашантів і Сингалезів, так можна би їм привезти і наших білошкірих Індіянів.

А як з виду они виглядають некультурно, так і по вихованню своїм одні пра-

Два товариші.

ОПОВІДАННЯ
Романа Висовського.

(Дальше.)

— Раз після лекції сказала Ольга, що має мене про щось спитати. Она була глибоко зворушена, все єї захована, вираз лица, казали, що дівчина хоче сказати щось важне. Она оповідала мені повістку, в котрій конець тим замігний, що якась понаданка заявляє свою любов літомцеві, — та спіткала мене — як задивляюсь на сей крок влюбленої. „Питане, — відповів я — чи чоловік сей варт буде того, і чи зрозумів ціну любові дівчини?“ Моя відповідь припала якось Марії до виходу, она покрасіла, а не змігши нічо сказати, погладила мені дрожачу руку на прощане й вийшла з кімнати. Се була лише передмова до дальніої акції. На другий день гуторили ми по лекції до смерка.

— Що за чудова ніч — промовила она, відчиняючи вікно. Я приступив також до вікна і став біля неї. Еї карі очіннята стрінули ся з моїм поглядом, личко покрасіло. Після хвилевої мовчанки озвався її звінкий голос: „Глядіть, що се за чудова ніч, се голубе небо, сі зірки, місяць...“ Я вправді глядів, але всего того не бачив, бо побіч мене сіла інша зірка, сильний-

шим світлом. Я рішив ся вже раз вияснити ситуацію, коли дучилася нагода.

— Справді — промовив я — ся весна в кождім життю має невідкладану приналежу, все тут дине любовю... кобі тільки всі могли нею хіснуватись... Тут знов настала хвила мовчанка, мені иеначе забракло слова. Марія хватила мене горячково за руку, а чув легенку дрожі тіла. Зворушенім до глубини голосом промовила вона. „Поне Владку! не хочу довше тайти своїх чувств, мене спонукує якась внутрішня сила, заявіти вам, що я вас лю...блю...“ Більш не могла промовити її словечка, слози підступили її до очей, зворушене було таке сильно, що ижла її природа не могла її побідити. Она опинила ся в моїх обіймах... горячими поціуями.

— Дорку! ти ще не любиш ся, не можеш поцісти, що се поціуй любої дівчини!... се щось надземного, вищого понад наші поняття, розум его зрозуміти не в силі, его може відчути і опінити лише серце. Прокинувшись, проторла Марія слезами залиї очіннята та митно виразила ся з моїх обіймів. З зачудованем гляділа она на мене, наче-б хотіла спитати: „що се все значить, що я наробила?“ — Малю — промовив я — ви жажаєте свого постуника, я знаю, що не стою вашої любові, але впевнити вас можу лиши про мою горячу любов до вас. Я хопив її за ручки, притиснув крінко до грудей та промовив: „Малю, чутє? се серце бе, живе тільки вами, я вас люблю всім своїм еством, не гордуйте моїм серцем! — По чудовім, невинним є личку покотились дві слези,

она промовила півголосом: „Я би сего не в силі вчинити, хоч би й хотіла.“

Дорку! ти бачив може красу, бачив приналежу, невинність, щирість... але всего того разом ти не бачив, а все те можна було вчитати тоді на личку Марії. Я не відерхав і не счувся, як мої уста прилинули до розпалених єї усточок і намагались вискати всі солодощі, весь чар любові. Она вже не боронилась і не прукала ся. Се ненеречно найгарнішша хвилина в моєму життю.

Невдовзі онісля увійшов до кімнати батько, чудне було наше положене — балакати про справи байдужні годі було, а іродовжати наш розговір при батькові також нікако, впрочім влюблені говорять найприємніше за самоті. Тим то я розирощав ся і вийшов. Я не йшов домів на вечеру, мені зовсім було не до сего, усім своїм еством чув я свою невідкладане щастя, я бажав тенер віддати ся своїм звізам. Скорою ходою прымував я за місто, щоб погуляти на самоті. Ціле місто, вся природа за містом були в якісно торжественнім настрою; ніжний легіт вітру гладив мене по лиці, шепотячи мені до уха се съвяте слово „люблю“ — чую все прохожі говорять мабуть лише про любов, ціла природа лише любовю. Навіть незлюбленій голос сорви, що доходив з країн старого будинку, видає ся мені якимось пізнанієм, чим звічайно; я знайшов в нім якісь ніжній тон — я був в силі тоді повірти, що і сова гдесь закохала ся.

вославні а другі уніятські Індіяни. Які були, такі самі майже їх лишилися по нинішній день. Ту православна консистория веде собі свою високу політику, ту съяціщеники ведуть собі знов по селах свою політику, ту дяки, всіляки Шкраби, тужать за дяківськими хайдерами а їх підпригають Буковинські Відомості — а ту народ, як не має над собою нашого жандарма, ось до чого спосібний! Гірш Індіянина! І до чого така робота може довести?!

*

Довге, нечесане волосе, розіпнита брудна сорочка, грубий сердак на опашки і чоботи нечищені з того часу, як вийшли з варститу шевця — такий вигляд наших Індіянів. Увійшовши в хату, вносять з собою душну, прикуру атмосферу, которая оставається по їх виході в хаті цілими днями. Цілий вигляд їх некультурний, прикрий.

Чому оно так? Адже ті люди з тим маєтком, який нераз мають, могли би цілком інакше виглядати! Адже ті люди, мешкаючи зничайно над ріками, могли би щодня купати ся і не носити з собою, мов хлопчу авреолю, воню поту, бруду, нечистих онучок і розпареної шкіри! Чому же їх хто не навчить, що се їм не лишне до лиця, але що се їх не здорово?

Наша інтелігенция не звертала ніколи уваги на се. Она досить давно вже прийшла на думку, що селян треба учити читати-писати, але доси ще зовсім маловажить будову хлопських хат, маловажить кухню і одежду хлопчу, маловажить спосіб его життя, домашнє виховане, — думає, що інакше не може і не повинно бути.

І так в нових будинках хлопських ми мало коли бачимо які ульшнення; їда селян яка була здавна проста, така стала ся ї до нині, хоч з тих самих віктуалів, яких селяни уживають, можна би мати далеко поживніші і смачніші страви; ноша їх, нераз так само дорога, як панська, але незграбна, без крою майстра; а гігіена хлопчого життя — то повільне самоубій-

ство. Як у низькій, душній селянській хаті в зимі спить нераз десятеро челяди, пасця, кури, телята і ягніта, всі ми то бачили, але їх на думку нам не приходить, що воздух, який в такій хаті повстає, просто убійчий і що треба селян доконче привчити, що можна і треба інакше то собі уладити. Коли-ж наша інтелігенция по селах ужие свого впливу і на зміну життя селян?..

*

Інтелігенция наша по селах мабуть не тямить, як відповідним словом або прикладом, без великих заходів, може богато зробити. Що се справді можна, съвідчать ті села, в котрих поодинокі люди поробили з селян культурних людей. Але, розуміється, інтелігенция сама повинна знати, чого хоче і як до того має забирати ся. Взяти швабську кольонію на увагу і наше руске село, хоч би і найзаможніші, зараз видко величезну ріжницю. У швабськім селі хати красні, всюди порядки, живе з якоюсь огладою, а в руских селах того всіго нема, хоч би людий і стати було на се.

Пригадуємо тут і радимо добре застосувати ся над словами д-ра Олеськова, котрий видячи наших селян в Канаді, прийшов на такі думки: „В Америці —каже він — нема хлопа, там всі пани, що знають собі ціну. А наш селянин, вихований в довгій неволі, темний обдертий, нехарний, забиваючий завсігди на своє достойнство людске, робить між Американцями вражене гірше Китайця або Індіянина, через що Американці дивлять ся на него з погордою. А вже найгірше разить їх ота невільнича покірливість наших селян, которую би справді треба вже тут з них викорінювати і затирати кастові ріжниці. Але проте кілька літ життя на американській вольній землі змінює нашого селянина на „поступового“.

„Живемо — каже дальше д-р. Олеськів — і працюємо для народа від многих літ, а в пору, коли тілько народ переступив границю своєї вітчини, показує ся, що треба було трудити ся в напрямі таким,

який ніколи і в голову нам не приходив. Треба було будити потреби культурні, а ми тимчасом одушевляли ся „народною фільозофією“ і другими високими пріметами нашого народу, котрі, коли добре розглянуті ся по съвіті, найдуться в тій самій мірі хоч би у таких народів, як — Індіяни.“

* * *

„Показує ся, що треба було трудити ся в напрямі такім, який ніколи нам і в голову не приходив. Треба було будити потреби культурні...“ Ще раз варто повторити єї слова! Зі всіх дописів, які ми доси дістали про жите наших селян за океаном, виходить все лише одна рада: „Треба будити потреби культурні!“ А ті потреби культурні потрібні не лише нашим селянам, але їх інтелігенції, которая, не розуміючи їх, не знає попросту, як свої діти виховувати, а не то чужі!

А ми тимчасом робимо бурю у склянці води і думаемо, що се буря на морі; ми тягнемо своїх Індіянів до виборів послів, а по виборах чорт їх побери; ми шукаємо ворогів по всіх нетрах, а не бачимо їх в кождій рускій хаті; ми що дні уступаємо противникам по глупоті своїй добровільно тисяч зр., а з ними боремо ся за пістку; ми съпіваємо собі: „Не ходи, Грицю“ — і гадаємо собі: „Ось то, який той народ поетичний і певно з високим почуттям етичним!“

На бік всяка романтика в погляді на народ! Ми не покидаймо его і не приставаймо до других, бо Поляки, Волохи і Москаль мають таких самих своїх Індіянів; ми любім его, але так, як любить батько дитину, що в потребі єї „перетріпав“. До роботи по селах, земляки! Чорта варта для нас всяка висока політика! З Індіянами ніхто не числить ся; они мусить перве стати культурними людьми!

O. M.

В моїй душі утворився тоді новий съвіт, я бачив его красу, его непорочність, я не був в силі подумати тоді щоє злого. Довго ходив я так, роздумуючи про свое щастя, про будучість. Я бачив цілу чергу літ наперед... ось рішучим кроком поступаю з любою дружиною по тернистій дорозі життя, що еї ржами промоює любов. Працюєм тільки для добра свого народа і бачим хороші овочі своєї праці. У нас не має нічого неможливого, ніяка ідея не є недостижимою. З елезою радості сногладасем, що наша справа підносить ся... Я тоді... Дорку повіріям? я тоді уперте в житю з радості заплакав. Бачиш, чи можна любов звати „шкідливою забавкою“, чи може після гадки других „зісусутем“? Сам мусаш признати, що се застарілі фрази тих, що властиво любові не розуміють, та не будеш мене винувати в хиткості моїх переконань. Я, молодий скептик в справах любові, глядів на съвіт трохи по старечому, передчасно зрів ся житя, запоравшись у книжках. Остудженій скептичними теоріями моїй душі показав ся новий съвіт, мене стала манити любов, що від неї так від съвіжим теплом житеєм... я не міг опертись єї принаді. І она одушевила мене нозим житем, та розбудила в моїм організмі психічним богато доси спочиваючих струн.

Сі слова вимовив Володимир з горячим захватом і сердечною щиростю. Они зворушили Ізидора і він промовив: Вібач, що я зразу вважав твою любов справді забавкою, але тепер бачу, що се не забавка; бачу, що ти знайшов

щастя. Що тебе наше обпозило — хоч все таки не вірю в трикість і неноктіність любові.“

— Чудний ти, Дорку, — промовив Володимир — на все глядіши очима розсудку, нема в тебе ні пристрасті, ніже жадоби, а хоч і є, стараєш ся єї здавати, любуєш ся неначе в єї згадці „ось то я цилю способом волі.“ — Се гарно, але не може се бути нормальним стан молодого чоловіка — се хиба стан викликаний тяжкими хоробрами, що змалку вже придушили в тобі всікий огонь. Хоч ти тепер зовсім здоров, то съвідомо вже не даш відживати в собі всіким пристрастям...

— Стрівай, стрівай зашитинку любові, ось за ровом, бачиш, є лавка, хтоє веначе нарівом для нас єї спорудив — поїдем та поблажаєм...

За хвилину сиділи оба товариші вже на лавочці. Була се чудова пора. Синьо-голубе небо, засіяне зіркама, неначе налахотіло від їх отню, місяць обілляв всю природу блідим съвітлом, що прідавало їй якоєсь чудовою новаги. Ростини, покріплені росою, підносилися після днівної снеги. Все оживало. В ханцах лашав соловій в супроводі хору верескливих жаб. Вся га гармонія зливалась з новагою ночі в незвичайну красу, що мимехіть підривати душу від земних журб та переносила в країну мрій. Навіть перепелка заявила свій захват мельодійним „відпіліть.“ Тому то наші гімназисти любувались сюю красою природи до пізної ночі.

* * *

Скінчив ся другий піврік — настали вакації. На Ізидора снадало лихо за лихом. У всім майже никодила ему его отвертість. Єму зовсім не по-нутру було постуоване господаря класі, що прорізував засіган панічників, а не весілдував хлопських дітей. Ізidor при кожді нагоді зазивав отверто свое негодоване, так що професор дуже незлюбив сего „незваного адвоката.“ Прийшло між ними кілька разів до сучеречки, раз навіть до грубої лайки, з котрої, розуміється, найгірше вийшов ученик.

До гурту своїх вибраних зачислив наш педагог також Ізидора, а льотчиком паслідком сего було, що дав ему лиху ногу з обичаїв і пильності і недостаточний степень з двох предметів. Владко, хоч слабший від него в науках, пішов вище — хоч сим міг Ізidor потішитися. Однаке его дуже боліло, що богато безмисливих маріонеток, що їм вераз сам помагав в наукі, виробляючи їм задачі і пр., перейшло вище — подібної помочи дізнавали часто й ті старші товариші, що як раз в тім році поздавали матуру, а Володимирови прийшлось поки-що репетувати сему класу. Вислід класифікації скріпив що пессимістичну его гадку, що гімназия се фабрика автоматів, котра намагає ся вже зачласти придавити всікі одиниці мислячі.

Не легко перейшли ему й вакації, найтяжких із его вакацій. Батько его, чесний пан-огрець, був фанатиком-московієм. Ізidor знов вважав неморальним скривати свої перекопані, що нашому панотцеві зовсім не припали до

НОВИНКИ.

Чернівці, дні 14. вересня 1897.

Великий аванс в суді. Урядова Wiener Ztg. оголосила в своєму последньому числі множство іменовань: президентів судів окружних і віцепрезидентів, радників апеляційних і судових, секретарів судових і начальників повітових — з нагоди реорганізації судівництва в наслідок нової процедури цивільної. В окрузі львівського висшого суду краєвого іменовані в буковинських судах: Радником двору став през. окружного суду в Сучаві бар. др. Гнат Шимонович для Сучави. Старший радник суду Ізidor Винницький з Чернівців перенесений до апеляційного суду у Львові. — Заступниками президента стали прокуратор Фридрих Кунен з Чернівців для Чернівців, а радник Юлій Негруш з Чернівців для Сучави; радники Фатіна Цірофера і Олександра Артимовича з Сучави перенесено до Чернівців. — Радниками судовими стали: радник Юрій Ісеческу з Дорни для Сучави, радник Захарій Богосевич з Сторожинців для Чернівців, секретар Фридрих Газенерль з Сучави для Сучави, секретар Адольф Ель з Чернівців для Чернівців, секретар Ізidor Маєр з Чернівців для Сучави, заступник прокуратора Атанасій Прідіс з Чернівців для Чернівців, повітовий суддя Юліян Тромпетер з Садагури для Чернівців, повітовий суддя Юлій Домініч з Кіцмана для Чернівців, заступник прокуратора Іаярій Ончул з Сучави для Сучави, заступник прокуратора Антін Невече-жель з Чернівців для Чернівців і адвокат др. Лев Грабшайд з Чернівців для Чернівців. — Радниками судовими з поліщением на дотеперішніх посадах стали повітові судді: Ізidor Лучаковський в Путилові, Павло Майслер в Гурагуморі і Альоїс Тірман в Сольці. — Секретарями судовими стали: редактор волоської частини вістника держ. законів др. Флоріан Лупу з Відня для Чернівців, повітовий суддя Василь Кібич з Серету для Сучави, повітовий суддя др. Кароль Войнарович з Станіславів для Чернівців; адвокат др. Гнат Сальтер в Сучаві для Сучави, др. Емануїл Дрезденер з Чернівців для Чернівців, Іван Кошинський з Чернівців для Чернівців, Михайло Коралевич з Вижниці для Сторожинців і Казимір Терлецький з Чернівців для Вижниці. — Повітовими суддями стали адвокати: Корнило Лукасевич з Садагури для Станіславів, Артур Малик з Серету для Серету і др. Ерасм Мандичевський з Чернівців для Дорни Ватра. — В су-

довій прокураторії в Чернівцях стали прокуратором дотеперішній заступник прокуратора Володимир Михальський; заступниками прокуратора стали адвокати Юліян Оліньський з Кімпопонта і Йосиф Цайдлер з Чернівців. Тим не менш завершився аванс в буковинських судах і небавом прийдуть нові іменовання з нагоди введення нової цивільної процедури.

Новий румунський консул Константин Коглічіану прибув вже сюди і переняв управдане.

Нова сесія ради державної розпочнеся дні 23-го с. м. о 11-ї год. перед полуднем. Віденські часописи доносять, що сим разом не отворить засідане найстарший віком посол, ліберал Проковець, але посол, що належить до парламентарної більшості, теперішній Волох др. Іван Цуркан. О такій честі сему консисторському союзникові і рухливому фінансістові певно нікто не сніло ся; він тому й не винен, бо ему припаде та честь — коли вісти з Відня правдиві — лише тому, що він між послами правиці найстарший віком. Онісля приступити парламент до вибору президії. Президентом має стати др. Ебенгох, католицький съященик, котрий буде енергічіше всіх наради і зможе скоріше впорати ся з галабурдниками німецькими. Дальнюю важкою задачу парламенту будуть вибори до спільніх делегацій. В сей справі, як також що-до зміни регуляміну в парламенті має ще субкомітет правиці нарадити ся. Сего днішні телеграми доносять таке: Субкомітет правиці збере ся дні 15-го с. м. у Відні на нараду в справі зміни регуляміну. Павзі 10-мінютові і поіменне голосоване в справах формальних будуть звесені, а дисциплінарна влада президії розширенна. Проект зміни регуляміну внесе пос. Яворський. Сей проект буде предложеній окремій комісії, а відтак через палату принятій еп. віос.

Дещо про черновецький театр. З днем 2-го жовтня розпочинається новий сезон в черновецькому міському театрі. Театр сей має на жаль виключно німецький характер, хоч здало би ся завести вже хоч денежу зміну, бо чей же черновецькі Русини, Волохи і Поляки мають право жадати, щоби за свої гропі, котрими також причиняють ся до удержання міського театру, почали колись і свою питому, народну штуку. Однак така зміна на лішче буде можлива лише тоді, коли в товаристві театральнім не будуть сидіти самі Німці, котрим не в голові жадання — хоч й справедливі — інших народностей. Так отже поки-що мусимо воловляти ся в Чернівцях німецьким театром. Не тут місце, та й "не на часі" тепер розводити ся над великим значинем театру для уморальлюючого виховання і

внодоби. Навпаки він дуже лютив ся, навіть пластав на згадку, "що его кров належить до партії фонетиків." А се понятіе "фонетика" мало дуже широкі рамки. Фонетика, після його розумовання, се покручений, в більшій частині кований язик, правопись, що в ній не пишеться ѿ, називати часопись, в котрій писалось що небудь проти московітів, звалася фонетичною. Дарма, що Ізidor доказував, що фонетика се лише правопись, а не язик і не тенденція. Наш панотець на такі аргументації ще гірше сердив ся, що мовляв, "зіде хоче бути мудріше чим курка." При сім доходив він до куріозних висновків, кажучи, що хто не взнає відомих правил або в письмі, ані в бесіді, не узнає також правил в поступованию, не признає поваг (як пр. Головацького, що видав граматику, Дідуцького, що в своєму знаменитім "Буйтурі Всеволоді" показав, якого вживати язика), отже с анархістом, атеїстом, вітчістом, соціалістом, і пр. Роздратованій Ізidor запримітив одного разу, що до сеї категорії належать ще такі слова, як сервітіст, офіціаліст, капіталіст, бо й они кінчатися на "іст". Се довело батька до крайності, він заявив, що вирікається сина — Ізidor же-ж справді всякий "іст", хоч би тому тільки, що переймивсь іншими ідеями та переконаннями, чим его "родний отець, отже, "сорвал тую нить, которую повязала вже сама природа отца з сином."

Будо се як раз під сам кінець вакацій, тоді Ізidor вирядив ся в дорогу, думаючи, що йому прийдеться справді у последнє розпрощатись

з батьком. Але батьківське серце макше, чим голова московітівська. Наш панотець не пустив сина голіруч, взяв своє слово назад, кажучи, що бажає тільки там покарати молодого "іста", що не дасть ему місячно більш десяти. Ізidor стояв мов основій під перед батьком; гнів, почуття глубокого покривдання й насильства, егали до борби з силівскою любовю, хотів подякувати за ту ленту, котра є хиба процентом з сего майна, яке спадало на него по покійній матери... але знає, що тут головною причиною сліпий фанатизм, тож мовччи приняв заяву батька.

В школі метнув ся Ізidor за лекціями і они прinesли ему другу десяtkу з половиною, так що вистало ему на прохарчоване й одежу. Мешкан в тій самій хаті, що тогід, знов разом з Володимиром. Однака тут зайшли значні зміни: під конець вакацій помер старий Петерка нечайно від удару серця; его дружина з дочкою перенеслась до своєї реальності на село, сина ж віддала до найближшої гімназії. Тепер ніяк було Володимирови побачити ся зі своюю любкою, міг хиба листовно побалакати, відлати свої гадки та чувства на папір. Він взяв ся з подвійною силою до науки, щоб лиш здати матуру і хоч о крок наблизити ся до свого цвята, до сеї хвили, в котрій буде міг на віки получитьсь з тою, з котрою его вяжуть серце, ідеї, спільні гадки.

(Конець буде).

Не мають довірія селяни до новозаснованих низких рільничих шкіл в Кіцмани і Радивицях. До кіцманської, рускої школи рільничої записалися всього 4 ученики, і то один з них є з Галичини. Очівідачки наші селяни не мають жадного довірія до тих рільничих шкіл, бо — они волють гospодарити по старосвітському і не мати зного поля майже жадного хісна! І "консервуйте" тепер такий поганій звичай у нашого народу! Страшно тяжко приймає ся у нас щось доброго, бо наїд до всего новітного відносить ся з недовіріем.

Cavalleria rusticana. Румунський селянин Грігор Мунтак підозрівав свою доволі красну жінку о невірності. Одного дня застав він її в полі на любовних сходинах з Ілією Павелом, котрого він вже давно підозрівав о заказані зносини. Случайно у обох були коси в руках і почала ся між обома селянами страшна борба. Після короткої кровавої бійки Ілія упав нівмертвий на землю. Недовго по тім ішло туди військо і по застосуванню ран війсковим лікарем, принесено умираючого до села.

Убійство двох міліонерок. Берлінський суд карний розіслав гончі листи за якимсь Йосифом Генчі, що доконав перед кількома тижнями убийства на 71-літній вдові Анні Шульце і її 51-літній донці Августі. Обі жінки, властительки великих копалень Генсі і кільканадцяти каменіц в Берліні, посідали маєток, щінений на 22 міліонів. Помимо величезного маєтку жили они обі скупо і в цілковитій самоті. Не держали ніякої служби і так господарством, як всілякими ремонтаціями дому завідували самі. Недовго перед їх смертю винаймив австрійський підданий Йосиф Генчі, швець з заводу, в їх домі склеп, а по кількох днях довідали ся мешканці каменіці від него, що обі жінки виїхали до Парижа і імовірно не повернуть, позаяк куплять собі віллю під Гановером, де і замешкають, его-ж просили, щоби їм прислав щіле домове уряджене і адмініструють їх каменіцями в Берліні. В кілька днів опісля велів привести дві фірмі піску і всипати через вікно до пивниці. Покрутити ся ще трохи з ключами властительки поїхали відшкапо, а відтак щез без сліду. Доперша по 10 днів добув ся сторож до пивниці і найшов тіла обох жінок, зашкодовані в скрині і присипані піском та румовицем. Тіла улягли вже сильно розкладови. Убійства доконав ніхто інший, як Генчі, котрий спровадив, здає ся жінки до пивниці в цілі умовленя що-до єї направління і замордував їх в підступний спосіб. Мешкане жертв застano в як найбільшім непорядку. Злочинець зрабував з шуфляд і скринь весь, що лиш дало ся унести. Виправді по розісланню за ним гончіх листів телеграфовано до берлінської поліції, що Генчого виділи в Монахові і в Бруксели, але все то було за пізно. Убійник всів мабуть в Гамбурзі на паровець і опинився вже давно в Америці. Весь маєток

по мілтонерках дістанеться пасербови старушки, якого ще доси не віднайдено.

Великий огонь. В неділю о 10-ї год. вечором вибух в посесора Мортка Корна в Шипинцях, кіцманського повіту, огонь, що в короткій час знищив все збіже, нагромаджене з 1896 і 1897 рр. Заобезпечено цикоду обчисляють на 50.000 зр. Горюче збіже не можна було ратувати і тому люди старалися лише, щоби огонь не перейшов на селянські хати і ціле село не пішло з димом.

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Чернівцях,

(улиця Петровича число 4)

має готові отсії

друкорти шкільні

як найліпше виконані, й по найдешевших цінах:

Classenbuch — Wochenschrift — Gestionsprotokoll — Inspectionsbericht, — Jahresausweis — Lehrerkataster — Schulkataster — Schulversäumnisausweis — Schulnachrichten i Повідомлення шкільні.

є також опрашені діловодчі протоколи та окладинки до каталогів і тижневників.

Замовлення з провінції виконують ся відворотною поштою.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсії свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжі, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток“

для ченних дітів.

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКОУРКА“

даруночок для руских дітів. Ю. Фед'ковича 10 кр.

Образки з природи.

Ціна 5 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр.

за річник „Бібліотеки“ а по 2 кр. за кожну поодиноку книжочку.

Замовлення приймає й редакція „Буковини“.

Поручаемо

Новозаложену руску торговлю

ІГНАТИЯ ВЛАСЮКА

в Чернівцях, улиця панська ч. 35.

У Власюка дістанете всі товари, які потребує Ваш дім: житну, пшеничну і кукурудзяну муку, риж, крупи, хліб, булки і дріждж. Цукор, каву і чай. До церкви сув'ї, великі і малі; віск і кадило. — Дістанете крохмаль, мило і фарбку. Перець, гвоздики, цинамон, имбир, шафран і бобки. Оселедці, москалі, оливу і оцет. Вино, горівку і рум. Чоколаду, цукорки, медівники і проче і пр.

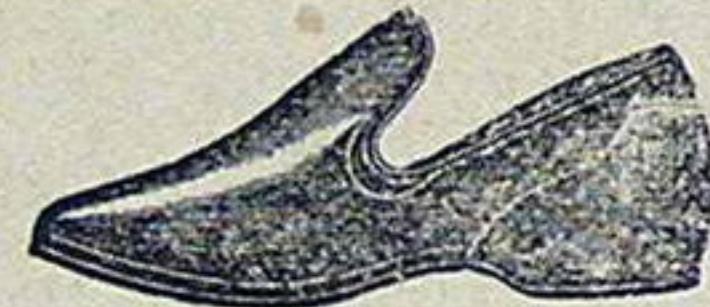
У Власюка є комната до сндань, сувіжі і здорові перекуски і не фальшовані напитки.

Маємо надію, що всі Русини що купують у Чернівцях товар не підуть більше від нього до жида ніж до німця лише до Русина Власюка. Свій свому повинен помагати.

Як не хочете, щоби Вас обшахували на ціні, взагіді і товарі, як хочете добре і дешево купити, ідіть до Торговій Ігнатія Власюка!

НОВА ФІРМА РІТБЕРГ і ШЕНБАУМ В ЧЕРНІВЦЯХ, ГОЛОВНА УЛИЦЯ ЧИСЛО 10.

Великий вибір товарів з альпаки і хіньского срібла з Берндорфера фабрики металевих товарів.

Кальоши
легкі, 75 грамів.

для мужчин . . . . . 1·90
" панів . . . . . 1·65

Високі
і
низькі
КАЛЬОШІ,
з заду витята для пн. офіцірів.

Великий вибір
ЧЕРЕВІКІВ до СНІГУ
для мужчин і жінок, дівчат і хлопчиків.

Най-
но-
війші
черевики для гімнастики з гуми.
а 1·10

Кальоши для дітей, навіть однолітніх.

10% робату!!

даемо лише ми від цін за біле
др-а Егера після цінника.

Великий склад КОЛДЕР до подорожні
почавши від 1·58 зр.

ЧЕРЕВІКИ

для мужчин, шкіряні, з гумою, ...	2·50 зр.— 6— зр.
" хлопчиків "	2·50 "
" дам, ...	2·50 "— 5— "
" " до шнурівания	2·35 "— 6— "
" " до защілювання	3·98 "— 7— "
" " лакерки, мешти з шапанго 1·75 "	2·10 "
" " з козячої шкіри, мешти 1·35 "	1·55 "
" " дівчат, шкіряні, т.зв. Bergsteiger 1·85 "	3— "
" " дітей	1·10 "— 2·10 "
" " хлопчиків, чобітки	3— "— 4·25 "

Великий ЧЕРЕВІКІВ до гімнастиковані!

Найновіші Краватки
вузли, мапи, Левалеля

до вязання,
від 20 кр., 40 кр., 50 кр.,
до 98 кр.

Рукавиці Glacè,
з оленя шкіри, з шведсько-
го шовку, з ниток найліп-
ших фабрик.

ВЕЛИКИЙ СКЛАД
правдивих ШНУРІВОК з фішбінами.

Одинокий склад
ЦИЛІНДРІВ
і КЛЯКІВ,
з фабр. Месмера і Сп.

Одинокий склад
І. ГІКЛЯ
і Синів
в Найтішани

КАПЕЛЮХІВ

для мужчин, тверді, чорні і пшін-
ші барви, почавши від 1·18 зр.,
для мужчин, тирольські від 1·18—2·28
" хлопчиків тироль. від 0·78—1·18
" дітей капелюшки моряків бо-
рові в ріжних барвах, від 1·98.

ПАРАСОЛІ
з зе-
ліз-
ними
руч-
ка-
ми

з чистого шовку від 3— 6—
на пів зі " 1·38—1·98.
з чистої вовни " 1·58—2·18.
на пів з вовни " 0·98—1·58.
з англійськими дерев-
ляними ручками від 0·75—1·90.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР ПАРАСОЛІВ

полотняних.

НАЙНОВІШІ АНГЛІЙСКІ ПАЛИЧКИ.

Величезний
вибір
БІЛЯ

для мужчин, гладке від 1·10 поч.
" " з фалдами, 1·38
" " гафтоване, 1·58

КАЛІСОНИ
з найліпшого Gradl-полотна,
французькою крою від 0·98 поч.

Корсетки для мужчин, гладкі,
гафтовані, білі і в інших бар-
вах, від 0·18 зр. поч.

Льняні хусточки в модних
барвах,
12 штук від 0·80—1·10.

ПОНЧОХИ
від 1·50—3—.

КОВНІРИ

і МАНШЕТИ

Маншети, I. сорти, почвірні,
6 штук 1·80.

Маншети, II. сорти, почвірні,
6 штук 1·50.

Ковніри I. сорти, почвірні,
6 штук 1·05.

Ковніри II. сорти, почвірні,
6 штук 0·90.

Ковніри для хлопчиків
6 штук 0·80.